

Retning, om man ikke maatte ad den Vej kunde komme til en Forstaalelse, efter at det var mislykkedes at faae tilveiebragt en samlet Forsvarsplan. Men jeg maa tilstaa, at jeg er i Principet en Modstander af, at Forsvarsvæsenet ordnes paa § 26, fordi jeg ønsker, som det første Skridt ind paa en roligere Vej, at vi kunne faae en Finantslov uden Kamp, men det kunne vi ikke vente, naar vi paa denne Paragraf ville bringe Spørgsmaal til Afgjørelse, om hvilke der er saa overordentlig store Uoverensstemmelser i Anskuelserne, og vi kunne det saa meget mindre, fordi Sagen paa samme Tid efter sin Natur ikke hører hjemme i et Finantsudvalg, der aldrig sammenfattes med det Formaal for Die at skulle gaa ind paa Enkeltheder i Sager af den Natur — jeg siger det uden Anse mod Finantsudvalget. Og hvad kan der opnaas, og hvad er der i Tidens Løb opnaaet paa § 26? Er der nogenstunde opnaaet andet end Kompromis'er med alt det Utilfredsstillende, som ligger deri, og hvad har disse Kompromis'er ført til? I Stedet for, at det ellers sædvanlig er det Store, der sluger det Lille, saa er det her gaaet saaledes, at det er det Lille, som har slugt det Store. Naar man i Genhold her til skulde stille et Forsøks med Hensyn til § 26, for saa vidt angaar Marinens Budget, kunde jeg tænke mig Muligheden af ikke, at det store Pantserfisk, der er foreslaaet, sluger den lille Pantserkanonbaad, der er foreslaaet; men at Marinen kommer til at feile ud af Finantsloven med den pantsrede Kanonbaad. Vi have jo oplevet — jeg var ikke den Gang Medlem af Rigsdagen, men jeg fulgte ogsaa den Gang Sagernes Gang, — at der paa § 26 var forlangt et Pantserfisk som uundgaelig nødvendigt for Flaaden, men paa den lange Gang, der fører fra Folkethinget til Landstthinget, blev dette uundværige Pantserfisk indværligt, og det blev da heller ikke bevilget. Det var altsaa en af Følgerne af disse Kompromis'er. Desuden staar man lige overfor disse Bevillinger formentlig frit med sit Ja og sit Nei. Jeg støtter denne Anskuelse til en Udtalelse, der blev fremsat af den høitærede Conseilspræsident forrige Aar, da den ærede Minister bragte det Finantslovsforslag, Folkethinget havde vedtaget, ind i Landstthinget. Thi Ministeren udtalte den Gang — det staar Sp. 622 i Rigsdagstidenden —: „Efter at jeg nu har gjort saa udførlig Rede for de ikke saa Punkter paa Finantslovsforslaget, som Ministeriet har anset for at være absolut uantagelige, ikke alene for den nuværende Regjering, men for enhver Regjering, skal jeg ikke trætte det ærede Thing med udførlig at gennemgaa den lange Række af andre Bestemmelser paa Finantsloven, hvis Vedtagelse Ministeriet paa ethvert Trin af Forhandlingerne i det andet Thing, med større eller mindre Styrke, har modsat sig. Iblandt disse staar selvfølgelig Regtelsen af de paa § 26 forlangte Bøh til Forbedringer af Landets For-

svarsvæsen i første Række.“ Jeg har ikke i denne Udtalelse fundet Noget, der tyder paa, at den høitærede Conseilspræsident absolut betragter en Regtelse af en Bevilling paa § 26 som tilstrækkelig til at gjøre Finantsloven som saadan uantagelig. Men selv om jeg vilde indrømme det ærede Flertal formel Ret til at negte enhver Bevilling paa § 26, spørger jeg alligevel: Vil det være rigtigt at gjøre det? Thi man kan have en Ret, uden at det er rigtigt at bruge den. Jeg tror ikke, at man har handlet rigtig ved mange af de Bevillinger, man har negtet, og Maaden, hvorpaa man har gjort det. Det er kun meget Lidt, man har bevilget; men da man dog ikke har negtet Alt, saa bliver Spørgsmaalet — og Besvarelsen af dette Spørgsmaal vil være Fremtiden forbeholdt, — om det ikke skulde være muligt for det ærede Flertal at gaa lidt videre, navnlig i Betragtning af de foreliggende Forhold.

Hvad Ændringsforslagene til § 22 angaar, skal jeg først bemærke, at der er en Væbrelse, der meget hyppig er bleven reist fra Flertallet mod den Side, jeg nærmest tilhører, og det er, at vi ere doktrinære, at vi holde paa Doktriner. Jeg tror, at Forholdet er vendt om; thi paa eet Omraade er sandelig det ærede Flertal blevet saa doktrinært, at det næsten er gyseligt. Hver Gang Spørgsmaalet er om Bevillinger til Hæren paa § 22, svarer det ærede Flertal, at derom kan der ikke være Tale, før Hærløvsrevisionen har fundet Sted, som om der ikke var Foranstaltninger vedkommende Hæren, der maa siges at være uundgaelige nødvendige. Den Gang, da man forhandlede om Hærløven, var det en Selvfølge, at det ikke strax viste sig, hvortil de Experimenter, man paa saa mange Omraader gik til, vilde føre. Tiden har imidlertid viist, at der var Et og Andet, man havde glemt, og jeg tillader mig at tro, at det er en Feil af Krigsbestyrelsen, at den ikke efterhaanden, som man kom til Erkjendelse af saadanne Mangler, der ikke vare forudsete, gik til Rigsdagen og sagde: Her er Noget, der er glemt, og som nødvendigvis maa bevilges. Det gjorde man ikke, man stød Spørgsmaalene ud til Revisionen. Saa kom Revisionen, men der blev ikke noget af den, og derfor kommer man nu Aar for Aar og forlanger saa Et og saa et Andet, vedrørende saadanne uforsudsete Ting. Men Folkethinget svarer hver Gang: Vent til Revisionen. — Der er under § 22 B. m. forlangt en Bevilling til 113 Militærarbejdere, en Bevilling, der staar i en vis Forbindelse med den under I. o. forlangte Bevilling til civil Arbeidskraft ved Seirens Etablering og Afbrydning. Hvad disse Bevillinger angaar, da tillader jeg mig at tro, at vi ikke ere uoverensstemmende dert, at Soldaterne bliue indfaldte for at uddannes som Soldater, men ikke for at arbejde. Ikke desto mindre har det viist sig, at der er grumme meget Arbeide, der er paalagt Soldaterne,